

Kevin Lacz

in samenwerking met Ethan E. Roche en Lindsey Lacz

De laatste Punisher

**Het ware verhaal van een scherpschutter
van SEAL Team THREE in de Slag om Ramadi**

Karakter Uitgevers B.V.

INHOUD

VOORWOORD DOOR SCOTT MGEWEN	9
INLEIDING	13
PROLOOG	21
1 KIKKERVISJE	31
2 GROENTJE	47
3 CHARLIE 13	59
4 STEL MIJ OP, COACH	69
5 HET EERSTE DODELIJKE SCHOT	85
6 VUURGEVECHT IN DE MA'LAAB	101
7 BLOEDBADEN	109
8 DE SPIJKER OP ZIJN KOP	119

9 NIET OVERMOEDIG WORDEN	129
10 EEN NACHTJE MET BERNIE	143
11 KETTINGZAAGMOORD	157
12 23 IN 24	167
13 TWEE VLIEGEN IN ÉÉN KLAP	183
14 DE POSTBODE	197
15 CONTACT ZOEKEN	209
16 BUIKSCHOT	221
17 IWO JIMA IN DE HERHALING	235
18 EEN KOGEL VOOR DE KYK	243
19 MAN GETROFFEN	253
20 NOODSTOP	263
21 LAATSTE EER	277
22 VERGELDING	289
23 LAATSTE OPERATIE	297
24 NAAR HUIS	307
EPILOOG	313
VERKLARENDE WOORDENLIJST	319
DANKWOORD	326

VOORWOORD

Ik maakte kennis met Kevin ‘Dauber’ Lacz in 2009, toen ik met Chris Kyle werkte aan *American Sniper*. Chris vertelde mij dat Kevin precies wist wat hij in Irak had gedaan en dat ik hem kon vertrouwen. Sterker nog, Chris zei dat Kevin een goede vriend van hem was. Zodoende was Kevin een van de weinigen die voor het boek van Chris werden geïnterviewd. Er waren genoeg mensen die, zoals ik, het een en ander wisten van wat Chris had gedaan. Maar slechts enkelen waren van alle details op de hoogte, en een van hen was Kevin.

Een paar jaar later werd *American Sniper* verfilmd, en Kevin stelde zijn kennis beschikbaar aan de filmmakers. Kevin was niet alleen de enige SEAL die hoofdrolspeler Bradley Cooper en regisseur Clint Eastwood op de set adviseerde, maar was ook de enige persoon op de set die Chris persoonlijk kende. Zonder Kevin Lacz had *American Sniper* nooit zo realistisch en zo succesvol kunnen worden. Kevin is in de oorlog, zowel in goede als in slechte tijden, altijd trouw gebleven aan zijn vriend en wapenbroeder, Chris Kyle.

Toen ik *De laatste Punisher* begon te lezen, was dat aanvankelijk voor-

al omdat ik er nieuwe informatie over Chris in hoopte aan te treffen. Kevin was tenslotte tweemaal met Chris in Irak geweest en moest een hoop verhalen kunnen vertellen over de man die wij de ‘Legend’ noemden. Tijdens het lezen raakte ik echter onder de indruk van de complexiteit van dit boek, en werd mij duidelijk dat het veel meer behelst dan een verzameling oorlogsverhalen waarin Chris Kyle soms ook een rol speelt. Dit is niet zomaar een boek over Chris. Het zijn de belangwekkende memoires van een man die in staat is tot geweld.

Zonder enige politieke bijbedoelingen en met een genadeloze eerlijkheid duikt *De laatste Punisher* in de psyche van een man die gedreven wordt door het onbedwingbare verlangen de vijanden van zijn land te elimineren. Vanaf het allereerste hoofdstuk, waarin de lezer duidelijk wordt waarom Kevin dienst nam in het leger, tot de laatste paragrafen, zijn we getuige van de ontwikkeling van een SEAL die zijn sporen verdiende in een van de bloedigste zomers van de oorlog in Irak.

Het is een rauw en genadeloos eerlijk verslag dat een unieke plaats inneemt binnen de moderne oorlogsliteratuur. Het dankt zijn historische belang niet alleen aan zijn onderwerp, maar ook aan de levendige en indringende stijl waarin deze militaire memoires aan ons worden gepresenteerd.

Nu ik Kevin eenmaal goed ken en weet dat hij een groot deel van zijn tijd bezig is anderen te helpen in de gezondheidszorg, geloof ik dat dit boek ons een belangrijke les leert: het is mogelijk dat iemand zich met hart en ziel op een oorlog stort en daarna toch nog normaal functioneert in de samenleving. Kevin geeft een stem aan een grote groep veteranen die tot nu toe grotendeels genegeerd werden: de mensen die gediend hebben, het overleefd hebben en met wie het nu goed gaat. Zijn ervaringen in Irak waren in de ogen van sommigen misschien gruwelijk en schokkend, maar deze hebben hem er niet van weerhouden om zich weer volmaakt aan te passen aan de burgermaatschappij en daarin een succesvol bestaan op te bouwen. Ik werp hem alle lof toe voor het feit dat hij deze mannen en vrouwen onder de aandacht heeft gebracht; mensen die op eervolle wijze hun land hebben gediend, getuige zijn geweest van of deel hebben genomen aan bloedige acties, en ook nadat ze thuis zijn gekomen veel hebben gepresteerd.

Dit boek gaat over het uithoudingsvermogen en de volharding van het Charlie Platoon van SEAL Team THREE tijdens een van de moeilijkste conflicten uit de geschiedenis van de SEAL's (en de Verenigde Staten). Vanzelfsprekend kende ik het verhaal van Chris Kyle al goed en wist ik al het een en ander van Kevin. Maar naargelang ik verder las, ontdekte ik dat deze mannen ieder op hun eigen manier heel bijzonder zijn en dat ze allebei hun eigen verhaal te vertellen hebben over opofferingsgezindheid en moed. Ik heb groot respect voor het feit dat Kevin niet alleen over zichzelf, maar ook over zijn wapenbroeders schrijft, want deze mannen zijn waarlijk het beste wat Amerika te bieden heeft. Dit is niet zomaar het eerbetoon van een man aan zichzelf, maar een eerbetoon aan zijn TEAM. Kevin zelf, maar ook dit boek, is doordrongen van de teamgeest van de SEAL's en hun instelling, die kan worden samengevat met de woorden: 'nooit opgeven'.

Bij veel mensen verandert hun houding tegenover de wereld zodra ze in aanraking zijn gekomen met Hollywood en daar in de schijnwerpers hebben gestaan, maar dat geldt niet voor Kevin. Hij is trouw gebleven aan zijn vrienden, zijn familie, de TEAM's en de erecode die als leidraad dient voor zijn leven. Daarom koester ik groot respect voor hem, en ben ik er trots op dat ik mij zijn vriend mag noemen.

– Scott McEwen
Coauteur van *American Sniper*, dat de eerste plaats bereikte op de bestsellerlijst van *The New York Times*, en de succesvolle romanserie *Sniper Elite*.

9 mei 2016

INLEIDING

Deze memoires vormen mijn waarheidsgetrouwe verslag van de Slag om Ramadi, zoals ik die als groentje bij Task Unit Bruiser van Charlie Platoon, SEAL Team THREE, meemaakte. In 2006 werd het westen van Irak geteisterd door sektarisch geweld. Het moreel had een dieptepunt bereikt en de doelstellingen van de coalitie werden bedreigd door een bloedige opstand. Om die reden werd SEAL Team THREE naar Irak gestuurd om mee te vechten in de cruciale Slag om Ramadi, de hoofdstad van de provincie Anbar, die onder controle moest worden gebracht. Hoewel er al veel gezegd en geschreven is over ons werk in die zomer, werd de overwinning in Ramadi niet alleen door SEAL's en andere speciale eenheden behaald. De vijand werd niet door één enkele bevelhebber op de knieën gebracht. Integendeel, dit was te danken aan de gezamenlijke inspanningen van het leger, de mariniers, de marine en de luchtmacht. Deze samenwerking speelt ook een grote rol in dit verhaal.

Wat wij die lente, zomer en herfst van 2006 in Ramadi verrichtten, is nu nog slechts geschiedenis. De vrede die wij straat voor straat, steeg voor steeg en kamer voor kamer wisten te bevechten, is alweer verbro-

ken. Wij die daar vochten, bloed verloren en broeders zagen sneuvelen, kunnen slechts hopen dat de vele lessen die wij in Ramadi hebben geleerd, anderen op toekomstige slagvelden ooit tot richtsnoer kunnen dienen voor de vraag hoe conventionele troepen en speciale eenheden met elkaar kunnen samenwerken en overwinningen kunnen behalen. Met dat doel in gedachten bied ik dit werk aan als een historische bron voor hen die het recente verleden willen bestuderen en zich afvragen hoe de strijd werd gestreden op het hoogtepunt van Operation Iraqi Freedom. In Ramadi heerst geen vrede meer, maar ons verhaal is er nog.

Mijn besluit om lid te worden van de SEAL Teams werd snel genomen en was definitief. Maar voor ik mijn insigne kreeg, moest ik een lange en moeilijke weg afleggen. Als voorbereiding las ik zo veel mogelijk ooggetuigenverslagen van BUD/S, SEAL Teams en militaire operaties als ik maar kon. Ik koesterde de hoop dat ik, door mijn verhaal op papier te zetten, een volgende generatie soldaten kon inspireren. Ik weet dat er ergens in het land bijzondere jonge kerels zijn die alles over de Special Forces lezen waar ze maar de hand op kunnen leggen. Sommigen van hen zullen de Teams, de broederschap en ons land blijven dienen. In zekere zin schrijf ik dit verhaal voor hen.

Een van de basisprincipes van de SEAL Teams is dat je ‘je drietand elke dag weer moet verdienen’. Als SEAL’s streven we er voortdurend naar onze reputatie recht te doen als betrouwbare eenheden die de klus weten te klaren. We zijn trots op ons doeltreffende gebruik van geweld en de manier waarop wij een agressieve vijand kunnen neutraliseren. We zijn geen robots of lemmings. Elke SEAL is een individuele vechtmachine die in staat is op elk gewenst niveau leiding te geven en die met niets minder genoegen neemt dan een geslaagde missie. We geven nooit op. Ik heb in dit boek geprobeerd recht te doen aan het dynamische karakter van de mannen die ik heb gekend. Samen vormden we een dodelijke eenheid, maar tegelijkertijd waren we individuen die elkaar als broeders zagen, en daarnaast waren we ook echtgenoten, vaders en zoons.

Ik heb groot respect voor mensenlevens. Al op zeer jonge leeftijd besloot ik carrière te maken in de gezondheidszorg en op dit moment werk ik als *physician assistant*. Toen ik als antwoord op de terreur bij de marine ging, wist ik dat ik op een dag oog in oog zou komen te staan

met de vijand. Als SEAL was het mijn taak de strijd aan te gaan met deze vijand en het benodigde geweld te gebruiken om hem uit te schakelen. De meeste mensen zullen de eenvoud van dat concept, en van doortastend geweld, nooit kunnen begrijpen. De meeste mensen zijn dan ook geen SEAL's. Ik ben ervan overtuigd dat mensen als SEAL's worden geboren, in plaats van tot SEAL's te worden gevormd, en dat ik het geluk had te worden geboren met het talent om de training te doorstaan en de klus te klaren. Veel van mijn kameraden die ook onder het vaandel gestreden hebben, begrijpen dat wel. Daarom zal ik, hoe lang ik ook leef, zelfs bij mijn eigen familie nooit die energie en vitaliteit ervaren als die ik met mijn broeders deelde.

Tijdens mijn carrière bij de SEAL's was ik getuige van staaltjes heldenmoed en heroïek van mijn teamgenoten, en veel van die mannen leven nu niet meer. Dit is mijn schriftelijke bijdrage aan hun nalatenschap, en aan die van alle SEAL Teams.

Mijn enige hoop is te voldoen aan de verwachtingen van mijn broeders, de mannen die mij maakten tot de *Teamguy* die ik ben, en voor wie ik bewondering koester en respect heb.

Het besluit om dit boek te schrijven werd niet licht genomen en meerdere SEAL's hebben mij gevraagd waarom ik eraan begon. Sommige anderen zouden die keuze niet hebben gemaakt. Ik heb er respect voor als anderen ervoor kiezen te zwijgen. Ik ben echter van mening dat ik deze kwestie anders benader dan een carrière-SEAL met twintig jaar ervaring in de Teams. Vergeleken met veel anderen diende ik niet lang bij de marine, in totaal slechts acht jaar. Ik nam dienst als antwoord op de aanslagen van september 2001, zette mij volledig in, en ging toen weer verder met mijn leven. Dit is een van de dingen die ik tijdens mijn leven heb gedaan, niet het enige. Veel van de mannen in de Teams hadden al voor de oorlog dienst genomen. Ik nam dienst vanwege de oorlog. Dit is mijn verhaal.

In mijn tijd in Ramadi hield ik een dagboek bij waarin ik mijn ervaringen optekende. Ik deed dat in de eerste plaats om iets tastbaars te hebben waarnaar ik terug kon keren als ik oud werd en mijn geheugen slechter begon te worden. Ik kon niet weten hoe belangrijk dat dagboek zou worden toen ik daar in 2006 als jonge *Frogman* in begon te schrijven, bij een zwak lichtje. Maar toen ik aan deze memoires begon, bleek

het ongelooflijk nuttig te zijn. Wat de dialogen betreft heb ik, waar mijn geheugen het af liet weten, mijn best gedaan de juiste toon en sfeer weer te geven van de woorden die tussen de mannen werden gewisseld. We zijn alweer tien jaar verder en helaas is het niet mogelijk om de exacte woorden die tussen ons werden gesproken in het geheugen op te roepen. De gebeurtenissen die ik heb beschreven, en dan vooral de militaire acties, zijn opgeschreven zoals ik ze mij herinner. Verder zijn ze gebaseerd op de herinneringen van anderen die erbij waren en bij wie ik te rade ging tijdens het schrijven van dit boek.

Ik acht het van groot belang te vermelden dat ik geen geclassificeerde informatie heb gebruikt voor dit boek. Om hier zeker van te zijn, heb ik in verschillende stadia van het project enkele van mijn beste vrienden om advies en opheldering gevraagd. Ik dank hen bij dezen voor hun goede raad. Het manuscript werd voorgelegd aan en goedgekeurd door het Pentagon volgens de daarvoor geldende regels, in overeenstemming met de voorschriften van het Departement of Defense and Naval Special Warfare. Daarnaast heb ik bij het schrijven contact gehouden met leden van mijn peloton en ander marinepersoneel dat in deze memoires voorkomt. Een overweldigende meerderheid steunde mij in mijn werkzaamheden en stemde erin toe genoemd te worden. Ze worden ofwel met hun voornaam of hun bijnaam genoemd. Ik dank hen voor hun niet-aflatende steun. Een enkele keer heb ik namen verzonnen om de identiteit van bepaalde militairen te verhullen.

Mijn tijd in de Teams heeft mij gemaakt tot wie ik nu ben. Ik zou niets willen veranderen, niet aan mijn positieve en ook niet aan mijn negatieve ervaringen. Ik geloof dat je een ervaring die je leven heeft veranderd nooit ongedaan kunt maken, maar je kunt wel verdergaan. De SEAL Teams hielpen mij te ontdekken wat ik in mijn mars had, en dan vooral wanneer ik dat het minst verwachtte. Toen mijn diensttijd erop zat, nam ik wat ik geleerd had mee en paste dat toe tijdens mijn studie politicologie aan de University of Connecticut en later tijdens mijn studie voor Master Physician Assistant aan de Wake Forest University. Op dit moment ben ik partner bij Lifestyle & Performance Medicine powered by Regenesys, waar ik mensen in een medische setting help hun mogelijkheden te verwezenlijken.

Dankzij mijn militaire ervaring kan ik iets teruggeven aan de mensen met wie ik heb gediend. Samen met Lindsey, mijn vrouw, heb ik Hunting for Healing opgericht, dat kampeer-, jacht- en visexcursies organiseert voor veteranen die tijdens de oorlog invalide zijn geworden, en hun vrouwen. Ik geloof dat sterke individuen sterke teams vormen. Ik ben geen selfmade man. Ik ben slechts het product van de mensen met wie ik het geluk had te mogen dienen. Ik ben niet geestelijk blijven hangen in Ramadi, in de Teams, of in mijn vroegere ervaringen. Ik maak echter wel gebruik van deze ervaringen om mede vorm te geven aan elke omgeving waarin ik moet functioneren. En voor die ervaringen zal ik altijd dankbaar zijn.

PROLOOG

‘Pak je zoi! Iedereen naar het dak van Shark House!’ Ik werd ruw gewekt door Marc Lee’s geschreeuwde bevel.

Zonder na te denken sprong ik van mijn veldbed, stak mijn blote voeten in mijn Oakley-gevechtslaarzen en pakte mijn gevechtsvest, machinegeweer, helm en nachtzichtkijker. Slechts gehuld in een sportbroekje en gevechtsuitrusting volgde ik Marc op de voet. We legden de honderd meter naar het dak zo snel af als haaien die bloed roken.

De geur van dreigend geweld kwam aan drijven op de vochtige wind van de Eufraat.

‘De *muj* proberen zwemmend Blue Diamond aan te vallen,’ riep Marc over zijn schouder terwijl we de begane grond van het huis bereikten. Camp Blue Diamond was de basis van de mariniers aan de overkant van de rivier, ten oosten van ons. We holden de trap op, waarbij de losse veters van onze gevechtslaarzen om onze benen zwiepten. Op het dak sloten we ons aan bij ongeveer twintig andere Teamguys, de meesten in sportbroekjes en met ontbloot bovenlijf, het informele uniform voor de nachtelijke jacht op *muj*, als je net je bed uit was. Slechts een enkeling droeg een

T-shirt en ik moest mijn lachen inhouden toen ik Guy, een van de officieren, in zijn keurige uniform zag. Er bevonden zich ook wat jongens van ondersteunende eenheden op het dak. Toen Mark iedereen zei, bedoelde hij ook iedereen. En iedereen wilde aan zijn oorlog beginnen.

De muj hadden een zielig stelletje zwemmers gestuurd om de basis van de mariniers aan te vallen. Blue Diamond had het tactisch-operationeel hoofdkwartier gewaarschuwd, en dat had onze perfecte, L-vormige hinderlaag op touw gezet. We stonden klaar en wachtten op het groene licht van ons basisverdedigingscentrum in Camp Ramadi. Onze slordige uitdossing en geïmproviseerde aanblik verdoezelden onze dodelijke slagkracht. We stonden doodstil te wachten, als gifslangen die op het punt stonden hun fatale beet toe te brengen.

Iemand ging een heel zware avond tegemoet.

Guy stond links van mij. Marc Lee en Ryan Job gingen naast hem staan. JP stond rechts van mij. Wij waren nog groentjes in deze oorlog, maar onze broederschap bestond al generatieslang en was tot een eenheid gesmeed door een trots verleden. We waren er klaar voor.

Iets verder naar rechts stond Neal, van de ondersteunende troepen, die tot de tanden toe bewapend was. Ik moest weer een lachje onderdrukken. Zijn uitrusting bestond uit een arsenaal aan granaten, M4-magazijnen en andere speeltjes. Hij had geen nachtzichtkijker. Ik concentreerde me weer op de overkant van de kalm stromende rivier. Mijn nachtzichtkijker doorboorde de duisternis en ik zag iets bewegen. Ik haalde de veiligheidspal van mijn geweer en schakelde mijn infraroodlaser in.

Daar kwam het bevel.

Drie, twee, één, vuur.

Samen lieten we een helse kogelregen neerdalen op de rivier onder ons, waar de nietsvermoedende muj nog in het water lagen. Ik verkeerde in een staat van euforie. Op systematische wijze vuurde ik honderdvijftig patronen af in salvo's van acht tot tien kogels. De lichtspookkogels vlogen gierend over het water. Sommige troffen doel, andere ricocheerden en verdwenen in de nacht. Het enorme geweld van het Amerikaanse lood en het gebulder van de machinegeweren om mij heen lieten geen ruimte over voor twijfel: hier was ik voor geboren.

Ik keek om mij heen, naar de mannen die precies hetzelfde deden als

ik, en besepte toen dat het altijd zo geweest was. Al sinds de eerste mens een steen wierp, en de eerste man een speer gebruikte, en de eerste man een geweer op iemand richtte, was het aangekomen op een man, zijn wapen en de broeders die aan zijn zijde vochten. Op dat moment bevonden alle mensen die er voor mij toe deden zich op dat dak. De wereld buiten Ramadi bestond niet meer voor mij. Dit waren de mannen die mij hier levend vandaan zouden halen, zoals ik ook voor hen zou doen. Ik had letterlijk niets anders dan mijn geweer en mijn broeders. Ik hoopte dat het altijd zo zou blijven.

Ik had niet in de gaten dat de gloeiend hete patroonhulzen van mijn geweer naar het blote been van JP rechts van mij vlogen. Het kon me ook niets schelen. Toen plotseling het bevel kwam dat we het vuren moesten staken, tuitten mijn oren, tintelden mijn handen en was de vijand dood of stervende. Ik voelde me juist levend.

Iemand foeterde Neal uit omdat hij zes magazijnen leeg had geschoten zonder dat hij een nachtzichtkijker droeg. Tijdens de rest van onze uitzending noemden we hem Schaduwjager. Een wapentechnicus vroeg op schaapachtige toon: ‘Hé, krijg ik hier mijn gevechtsinsigne voor?’

‘Tuurlijk,’ zei ik, omdat ik hem nog even wilde laten genieten van zijn moment van glorie.

Ik keek naar links. Guy, Marc en Ryan hadden de bevredigde uitstraling van iemand die met een krachtig wapen heeft geschoten. JP mopperde over de brandwondjes op zijn linkerkuit, het gevolg van mijn gloeiende patroonhulzen. Ik haalde mijn schouders op en zuchtte diep. De geur van cordiet uit honderden lege patroonhulzen vermengde zich met de wind die van de eeuwenoude Eufraat kwam aanwaaien. Ik haalde de veiligheidspal van mijn geweer weer over en drukte op de knop van de laser. Daarna raapte ik mijn spullen bij elkaar en begon ik terug te wandelen naar mijn tent, terwijl ik mij afvroeg hoe vaak ik dergelijke kansen zou krijgen in de komende zeven maanden. Ik wilde niet dat het mij, of ons, veranderde. Ik dacht niet aan de toekomst, niet aan waar ik over een jaar of tien zou zijn, als man, echtgenoot of vader. Dat was niet belangrijk. Wat belangrijk was, was dat ik mijn geweer schoonmaakte. Ik was in Ramadi en zou alweer in bed liggen voor de eerste vliegen het vlees vonden dat we hadden achtergelaten tussen het riet.